

DAİŞ TERÖR ÖRGÜTÜ ÜZERİNE BİR SÖYLEŞİ

Diyamet Aylık Dergi Sayı.301

Diyamet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet GÖRMEZ

"DAİŞ benzeri yapıların kullandıkları şiddet, hiddet, nefret ve silahın İslam'dan meşru hiçbir referansı asla olamaz."

Muhterem Başkanım, DAİŞ ve benzeri İslami referansları kullanan terör örgütlerinin propagandalarını cazip kılan nedir? Bilhassa gençler bu örgütün ağına nasıl düşüyorlar?

Meseleye sosyal gerçeklerden bakarak yaklaşmak lazım. Bu tür yapılar hangi şartlar doğurdu, besledi ve kullanıyor? İnsan kaynaklarının asıl özelliği nedir? İlişkiler ağı nasıldır? Önce bunlar üzerinde kafa yormalıyız. Sonra hangi gençlerin bu yapılara katıldıklarını tespit etmek gerekir. İlk olarak bütün bu yapıların ana omurgasını oluşturan gençler, yıllardır savaş bölgelerinde şiddetin ve vahşetin gölgesinde yetişen ve herhangi bir eğitim almayan kimseler olduğu görülecektir.

Bu yapılara katılan ikinci genç kitle ise Avrupa'da dışlanmış, hor görülmüş sömürge muhaciri olarak adlandırılan göçmenlerin çocuklarıdır. Son on yıllarda Avrupa'da sorunlu bir nesil yetişti. Müslüman anne babadan dünyaya gelen bu çocuklar ciddi kimlik bunalımı yaşadılar. Bunlardan bazıları atalarından öfke ve miras devraldılar. Kendileri de varoşlarda ve gettolarda dışlandılar, hor görüldüler. İster istemez İslam'a bir ideoloji olarak sığındılar.

Bu yapılara katılan üçüncü kitle ise yeni ihtida eden genç Müslümanlardır. Bunlar İslam'ı kimlik bunalımı yaşayan diğer Müslümanlardan öğrendiler. Bunların bir kısmı da onlarla birlikte şiddete yöneldiler. Her üç grubun ortak yönü İslam'ı, medeniyetler üreten ana yoldan değil, Müslüman dindarlık biçimleri arasında kültürsüzleşmeye en yakın yorum biçimi olan ve uçlarda yer alan dinî akımlardan öğrenmiş ve beslenmiş olmalarıdır. Bunları büyüleyen İslam'ın yüksek öğretileri değildir. Bunları cezbeden ibadet, ilahiyat, tasavvuf değildir. Bunları cezbeden eylem ve şiddettir. Öfke ve hiddettir.

Bu gençlerin diğer bir ortak özelliği de hiçbirinin sağlıklı bir din eğitimi almamış olmasıdır. Üstünkörü bilgilerle, herhangi bir metodolojisi olmayan okumalardan elde ettikleri neticelerle kendi dindarlıklarını inşa etmeye çalışmalarıdır.

Bunların elinde İslam radikalleşiyor mu?

Bence İslam radikalleşmiyor. Bunların elinde radikallik İslami bir referansla meşruiyet aramaya çalışıyor.

Dünyadaki muhalif radikal isyan hareketleri kendine İslam'dan daha doğrusu İslam'ın selefi yorumlarından meşruiyet bulma gayretinde. Altmışlı, yetmişli yıllarda nasıl ki öfke dolu radikal isyan hareketleri kendilerini sol devrimci ideoloji ile özdeşleştirdiler ise bugün de radikal isyan hareketleri, neoselefilik akımı altında özellikle İslam'ın cihat anlayışını yanlış anlayıp yorumlayarak her türlü şiddet ve vahşete meşruiyet bulmaya kalkışıyorlar.

Teolojik olarak ilahiyat açısından dini şiddet ile özdeşleştiren bu yapıları nasıl tahlil edebiliriz?

Bugün teolojisi ve ilahiyat bilgisi ile bu yapıları tahlil etmek mümkün değildir. Tefsir, hadis, fıkıh, kelam ve tasavvuf gibi ilimlerle bu tür yeni dini ve nevzuhur dinî hareketleri değerlendirmek mümkün değildir. Bu yapıları daha çok sosyolojik tahlillerle, sosyal psikoloji ile teopolitik tahlillerle ancak anlayabiliriz.

19. yüzyıl anarşizmini hangi teorilerle tahlil ediyorsak bugün kendilerine savaşçı selefilik hareketi adını verenleri de o tür tahlillerle anlayabiliriz. Ancak Kur'an-ı Kerim'in hangi ayetlerini kullandıkları, hangi hadisleri araştırdıkları, dinî metinleri metodolojik bir zeminden yoksun olarak nasıl anlamaya çalıştıkları ve ne tür neticeye vardıklarını İslami ilimler metodolojisi açısından ele almak mümkündür.

Bütün bu gelişmeler Samuel Huntington'un "medeniyetler çatışması"nı haklı mı çıkarıyor?

Hayır. Çünkü bu savaşın Müslüman olarak bilinen taraftarları medeniyet nedir bilmiyorlar. Asıl savaş kendi medeniyetlerine karşı verdiklerinden bile haberdar değiller. İslam'ın medeniyet mefkûresini oluşturan unsurlarını reddediyorlar. Sanat, edebiyat ve kültür bunlar nezdinde ya bidat ya da şirk unsuru olarak kabul ediliyor.

Olup bitenleri dine bağlamak yanlış mı?

Olup bitenleri tek sebebe bağlayan her açıklama kifayetsiz kalır. Adaletsizlikle savaştıklarını zannediyorlar. Fakat adaletin ne olduğunu bilmiyorlar. Zulmü meşrulaştırıyorlar.

Kimlik bunalımı yaşayan insanlar, kimliğine değer katan bir dava bulmaya çalışırlar. Fakat bu cehaletle varılabilecek bir yer değildir. Aslında küreselleşme çağında çok sert bir şekilde kültürler savaşı yaşanıyor. Bazı insanlar kültürel işkenceye tabi tutulduklarını düşünüyorlar. Bu savaşta bilginin, hikmetin gücüne inanmayanlar; bilgi, kültür ve düşünce ile kendini savunamayanlar silaha, vahşete ve şiddete başvuruyorlar. Oysa İslam'da ahlak ve hukuk tanımayan hiçbir savaşa cihat denilemez.

Bu yapılar Batı'dan intikam mı alıyor? Modernite düşmanlığı mı bütün bunları yaptırıyor?

Bunların hiçbirisi herhangi bir geleneği olan hareketler değildir. Olivier Roy'un ifadesi ile "Cihatçı asiler, derinlemesine Batılı bunlar. Türedi ve nevezuhur hareketler." Daha önce çeşitli yerlerdeki konuşmalarında da ifade ettiğim gibi bunların tarihini Haricilik'te ve Ortaçağ selefiliğinde kolay kolay bulamazsınız. Ancak 19. yüzyıl modern anarşist hareketinde bulursunuz. Davranışlarda bireyselleşme, tavırlarda nihilistleşme, medyaların kusursuz kullanımını, cinayetlerle tecavüzleri senaryolaştırmaları bunu gösteriyor.

Fakat Arap dünyasında kaosun sorumlusu olarak Batı'yı gördükleri muhakkak. Bu hareketlerin hiçbirisi entelektüel bir hareket değildir. Enternasyonalist şiddet hareketleridir.

DAİŞ, Boko Haram, el-Kaide ve eş-Şebab gibi yapıların devrimci sosyalist hareketlerle ne tür benzerliği var?

Bazı yazarların da ifade ettiği gibi aşırı sol hareketler Berlin duvarının yıkılmasından sonra cazibelerini kaybettiler. Anarşizm ve devrimci sosyalizm çekim gücünü kaybetti. Savaş ve şiddetin yaşandığı İslam coğrafyasında isyan hareketleri kendilerine İslam'dan meşruiyet arayışına girdiler. DAİŞ'in kurucularının sosyalist Baas rejiminin komutanları olduğu unutulmamalıdır.

1970'lerde İslam coğrafyasında İslam sosyalizminin teşebbüslerinin varlığı unutulmamalıdır. 1960'larda gördüğümüz ütopya arayışı kendine dinden mesnet arayarak daha kanlı daha vahşi bir konuma gelebiliyor. Bu gençlerin arasında onlarca katliama şahit olmuş feleği şaşmış gençler var. Hayattan umudunu kesmiş intihar eğilimlileri var. Hayatın sillesini yemiş meczuplar var. Varoluşun gayesini yitirmiş nihilistler var.

Zatıalınca aşırı dünyevileşmiş materyalist dünyaya bir başkaldırı da yok mu? Bu yönden de bakılamaz mı?

Ben tam tersini görüyorum. Materyalist dünyanın aşkınlık arayışını saptırdıklarını görüyorum. Bu yönüyle Allah'a giden yolları kapattıklarını düşünüyorum. Materyalist dünyada müthiş bir aşkınlık arayışına şahit oluyorduk. Neticede insanlar arayış içine giriyor, İslam'ı öğrendiklerinde de İslam'la şeref yapabiliyordu. Gerek anlayış olarak bu yeni selefilik gerekse de bu anlayışın doğurduğu şiddet ve vahşet hareketleri insanlığın bu arayışını saptırmaya çalışıyor. Bu yapılar kimlik arayışında olup kendini değersiz hisseden bireylerin arayışlarını ve arzularını sömürmektedir.

Asıl düşman olarak kimi görüyorlar: Kâfirleri mi, Hıristiyanları mı, Batılları mı, Fransızları mı, İngilizleri mi? Kim bunların düşmanları?

Kendileri gibi düşünmeyen herkes sapkın, yorumlarına katılmayan her Müslüman da bunlara göre düşmandır. Kanı, malı ve canı helaldir. Sadece Şiiler değil, kendileri gibi düşünmeyen bütün Sünniler de "Kuburi" yani "kabirlere tapanlar" olarak adlandırılmaktadır.

Daha önce de ifade ettiğim gibi bunları heyecanlandıran Allah'a ibadet ve teslimiyet değil, şiddetin, vahşetin ve dehşetin ürettiği yapay hazdır. Onun için camilerde ibadet eden nice insanları da intihar saldırılarıyla katlediyorlar. Sadece 2015 yılında Kuveyt'te, Şam'da el-Katif'te ve Damman'da daha nice camilerde büyük katliamlar yaptılar.

Dünyanın şahit olmadığı yeni birtakım şiddet ve işkence metotlarına başvuruyorlar. Ele geçirdikleri esirlere akıl almaz işkenceler yapıyorlar? Dinde bunları meşrulaştıran bir şey var mı?

Bu tarz yapıların yaptıkları zulüm, işkence ve vahşete, şiddet, hiddet ve nefrete, İslam'dan referans bulması asla mümkün değildir. Bir defa bunlar kendi yürüttükleri mücadelenin bir savaş olduğunu zannetmektedir. Yürüttükleri sözde savaşları için de kendilerince bir hukuk ortaya koymaya çalışıyorlar. Oysa İslam açısından bakıldığında bunların yaptıkları savaş değil terördür, vahşettir. Kaldı ki savaş olarak kabul edilse dahi İslam'a göre her savaşta var olması gereken asgari ahlak ve hukuku hiçe saydıklarını görüyoruz. Hiçbir yargılama yapmadan insanları sıralayarak kurşuna dizmeyi, Müslüman insanları tekfir etmeyi, tekfir ettiklerini de vahşice işkenceye tabi tutmaları ve sonra hunharca katletmeleri dinle, İslam'la, İslam'ın yeryüzüne getirdiği merhametle, rahmetle, mağfiretle ve adaletle ilişkilendirmek asla mümkün değildir. Bunlar modern çağların ürettiği vahşetin din rengine bürünme çabasından ibaretir diye düşünüyorum. Mesela Ürdünlü pilot Kesasibe'yi bir kafese koyarak o kafesin içinde yakmaları dünya tarihinde eşi görülmemiş bir vahşet olarak tarihe geçmiştir. Böyle bir vahşetin İslam'dan kendine referans bulması mümkün değildir. Bu bir cinnet hâlinin örgütlenmiş şekli olarak değerlendirilmelidir.

İslam, bırakın insanlara vahşi hayvanlara dahi "müsle" adını verdiğimiz işkence etmeyi haram kılmıştır. Herhangi bir canlıyı yakmayı haram kılmıştır. Hz. Peygamber (s.a.s.), "Hayvanlara işkence yapana Allah lanet etsin." (Buhari, Zebaih, 25.) buyurmuştur. En zor savaşlarda dahi ahlaktan ve hukuktan ayrılamamayı emretmiştir. Savaşlarda çocuklara, kadınlara, yaşlılara, ibadete çekilmiş din adamlarına, rahiplere ve hatta yeşil ağaçlara dokunmamayı emretmiştir.

Sözde kendilerinin dinî referansları kullandıklarını iddia eden bu yapılar, nasıl bir kadın, çocuk aile düzeni savunuyorlar? Bazı insanların ailece bu yapılara katıldıklarını duyuyoruz. Bazı kadınlar kocalarını ve çocuklarını terk ederek, bazı erkekler de ailelerini terk ederek bu yapılara katılmaktadırlar? Bunlar nasıl bir aile hayatı içindeler, nasıl bir anlayışa sahipler?

Doğrusu böyle anlayışların, yapıların kadın, aile, çocuk ile ilgili müspet bir düşünceye sahip olması mümkün değildir. Bu tarz yapılar, görüldüğü kadarıyla tamamen cahiliye döneminin bir eseri olarak kadını sadece erkek için yaratılmış, sadece erkeğin ihtiyaçlarını gideren bir nesne olarak algılayan cahiliye toplumlarının anlayışından farklı olarak düşündüklerini zannetmiyorum. Özellikle esir kadınlara yapılan muamele hiçbir ahlak ve hukuk ilkesi tanımayan ve İslam'ın asla kabul etmeyeceği bir muameledir. Bu anlayışlarını yayınlarında da açıkça görmek mümkündür.

Kur'an-ı Kerim, mümin erkeklerle mümin kadınların birbirlerinin velileri olduklarını, kadının da erkeğin de Allah'ın vahyine eşit muhatap olduğunu, Allah'ın emirlerini yeryüzünde yaşama konusunda bir ayırımın söz konusu olmadığını (Tevbe, 9/71.), birlikte yeryüzünü imar etmekle mükellef olduklarını (Hud, 11/61.) haber vermektedir. Hz. Peygamber'in de (s.a.s.) kadın hakları üzerinde önemle nasıl durduğunu hepimiz açıkça biliyoruz. Bu tür yapıların, kadına toplum içinde bir birey, ailede değer üreten bir varlık olarak, yeryüzünü imar etmekle mesul birer insan olarak gördüklerini söylemek mümkün değildir.

Küçük çocukların istismar edilmesi ise daha vahimdir ve bir insanlık suçudur. Küçücük çocukların eline silah vererek, bellerine bomba bağlayarak ideolojik bir savaşın içine dâhil edilmeleri asla kabul edilebilir bir şey değildir.

DAİŞ ve benzeri hareketlerin buldukları bölgelerde diğer din mensuplarından arındırma çabalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Her şeyden önce Rasul-i Ekrem Efendimiz (s.a.s.), bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. O rahmet elçisi (s.a.s.) ki Medine'ye hicret ettiğinde önce Ensar ve Muhacir arasında benzeri görülmemiş bir kardeşlik bağı tesis etmiştir. Sadece Müslümanların kendi aralarında değil diğer din mensupları ile de birlikte yaşamının ahlak ve hukukunu inşa etmiştir. Medine İslam toplumunda diğer din mensupları arasında örnek ilişkiler kurulmuş, antlaşmalar imzalanmış, birlikte yaşama hukuku geliştirilmiş ve bu hukuk Medine Vesikası ile yazılı hâle getirilmiştir. Hz. Peygamber (s.a.s.), Medine Vesikası ile farklı din ve kültüre mensup insanların aynı toplum yapısında huzur ve güven içinde bir arada yaşamalarını temin edecek hukuki zemini oluşturmuş ve bunun mümkün olabileceğini bütün dünyaya göstermiştir. İslam bu hakkı yöneticilere bırakmamış bizatihi kurallarını ve çerçevesini belirlemiştir. Daha ilk asırda İslam devletlerinin ateşe tapan vatandaşları olmuştur. "Onlara, Ehl-i Kitab'a davrandığınız gibi davranın." (Muvatta, Zekât, 24.) hadisiyle amel edilerek Ehl-i Kitab'a verilen hukuk diğer din

mensuplarına da bahşedilerek özgürce kendi ibadetlerini yapmalarına izin verilmiştir. Hz. Peygamber (s.a.s.) ve Hulefa-i Raşidin döneminde Müslüman olmayanlar, toplumun asli unsuru olarak kabul edilmiş, yapılan antlaşmalarda her ferde din ve vicdan hürriyeti tanındığı açık bir şekilde belirtilmiştir. Daha sonra da İslam medeniyetinin kurulduğu bölgelerde Müslümanlar, asrısaadetten tevarüs ettikleri bu bakış açısını ve evrensel mesajı Endülüs'ten Maveraünnehir'e, Afrika'dan Asya'ya gittikleri tüm coğrafyalara taşımışlar ve rahmet medeniyetleri inşa etmişlerdir. Böylece farklı inançlardan olan gerek ehli kitap gerek diğer insanlar bir hukuk çerçevesinde kendi hayatlarını emniyet ve güvenlik içerisinde özgür bir ortamda sürdürebilmişlerdir.

Aynı şekilde Hindistan'da Babür Şah'lar döneminde ineğe tapan vatandaşlar olmuştur. Onlara bir hukuk çerçevesinde kendi inançlarını yaşamalarına izin verilmiştir. Diyar-ı Şam ve Diyar-ı Bağdat gibi merkezlerde ise tarih boyunca daima İstanbul'da olduğu gibi Hıristiyanlar, Yahudiler, Mecusiler, Ezidiler, Hıristiyanlığın diğer kolları; Keldaniler, Nasturiler, Süryaniler ve bütün inanç mensupları tarih boyunca birlikte var olmuşlardır. Özellikle ben şunu hatırlamak istiyorum; kendilerinin referansta buldukları İslam bilginleri zamanında bu bölgelerde farklı inanç mensupları birlikte yaşıyorlardı, onların hiçbirisi kesinlikle bu bölgeyi diğer din müntesiplerinden arındırmayı düşünmemişlerdir. Dolayısıyla bu anlayışın hiçbir şekilde İslam ile bağlantısı mümkün değildir.

1300-1400 yıldır kendi inancına Ezidi diyen insanlar bu topraklarda varlıklarını sürdürebilmişlerse bu tarih boyunca İslam'ın ve Müslümanların birlikte yaşama ahlakından ve hukukundan kaynaklanmıştır.

Bütün bunları yok sayarak bu bölgeleri farklı inançlardan arındırma çabası, Batı'yı Avrupa'yı Müslümanlardan arındırma gayreti içinde olan ırkçıların düşüncesine benzer bir anlayıştır. Irkçılara göre Avrupa Hıristiyan'dır, dolayısıyla önce Yahudilerden şimdi de Müslümanlardan arındırılmalı tezini ileri sürmektedirler. Bu ırkçılar hangi felsefe ile hareket ediyorsa İslam coğrafyasını gayrimüslimlerden arındırmaya çalışan DAİŞ ve benzeri yapılar da aynı düşünceden hareket etmektedir. Bunu kabul etmek mümkün değildir. İslam ile irtibatlandırmak hiç mümkün değildir.

Bilhassa bu hareketin öncüsü olan insanlar nasıl bir eğitim sisteminden geçiyorlar? Bunların bilgi seviyeleri nedir? Âlimleri, müftüleri kimlerdir? Kimlerden fetva alıyorlar? Hareketin ilim müktesebatı hakkında ne denilebilir?

Yayımlarından ve konuşmalarından görebildiğimiz kadarıyla bu hareket âlimi olmayan, müftüsü olmayan bir harekettir. Verilen fetvaların tamamı açıkça mürekkep bir cehaletin eseri olarak görünmektedir. Hiçbir usule dayanmayan indi fikirlerden oluşmaktadır. Gerek tekdir anlayışı, gerek tevhit anlayışı, gerek cihat anlayışı, gerekse vela ve bera anlayışlarına bakıldığında herhangi bir sağlıklı bilgiden söz etmek mümkün değildir. Var olan bilgi de hikmetten

uzak, niçin ve nasıl sorularına yasak getiren, daha çok dogmatik, dinî metinleri istismar eden, faydacı ve pragmatik bir metotla kendi ideolojisine uygun yorumlayan bir cehalettir.

Bu yapının bilgi anlayışını Musul'da uygulamaya koyduğu eğitim sisteminde görebilmekteyiz. Tarih dersini yasaklayan, fizik, kimya, matematik gibi dersleri lüzumsuz gören İslam'ın bilgi anlayışını sadece dinî metinlerin çerçevesi ile sınırlı gören bir eğitim anlayışına sahip olduklarını ve bunu savunduklarını görebiliyoruz. Aslında uygulamaya koydukları bu eğitim anlayışı kendi düşüncelerini ortaya koymasından dolayı son derece önemlidir.

Hâlbuki asgari Kur'an bilgisine vâkıf her bir insan tarih okumak mecburiyetinde olduğunu bilir. Fizik, kimya ve matematiğin Allah'ın kâinattaki ayetlerinden olduğunu bilir. Kâinat ayetlerini Kur'an'ın ayetlerinden ayırdığınız zaman ne tür şiddet hareketlerinin önü açıldığını bilir.

Dikkat çeken bir husus da bu tür nevezur yapılar, camileri, mescitleri, Şiilere ait Hüseyinileri, büyük insanların kabirlerini ve tarihî eserleri tahrip etmekte, yakıp yıkmaktadır. Bütün bunlara karşı bir düşmanlık söz konusudur. Bu tahribatı ve yıkımı hangi referanstan hareketle yapmamaktadırlar?

Tekrar etmek istiyorum ki bu hareketlerin meşru hiçbir referansı yoktur. Her şeyden önce Hz. Peygamber'in (s.a.s.), bütün savaşlarda dünya literatürüne, savaş hukukuna kazandırdığı bir mabet masuniyeti vardır. Mabet masuniyeti savaş hâlinde dahi mabetlere dokunmamayı ve hiçbir şekilde mabetlerde ibadete çekilenlere dokunmamayı gerektirir. Bu vahşet, şiddet ve terör yöntemi de son on yıllarda doğan türedi bir husustur. Kur'an'da Allah'ın evi olarak ifade edilen, içinde Allah'ın adının zikredildiği, içinde minberi, mihrabı ve kürsüsü bulunan, içinde müminlerin saf bağladığı camileri tahrip etmek, bu mabetlerin içindeki insanları, müminleri katletmek vahşetin bir parçasıdır.

Aynı şekilde tarihî eserleri ibka etmenin Kur'an'ın bir emri olduğunu düşünüyorum "Yeryüzünü gezmezler mi? Yeryüzünü gezseler akleden kalpleri gören gözleri olur." (Hacc, 22/46.) Yeryüzünü gezmek tarihî eserleri şirk unsurudur diye tahrip etmek cehaletten başka bir şey değildir. Afganistan'da yüz yıllardır var olan Buda heykellerini yıkmak hiçbir Müslüman'ın aklına gelmemiştir. Hiçbir âlimin, hiçbir müçtehidin bu heykellerin yıkılmasına fetva vermek de aklına gelmemiştir. Aynı şekilde Musul'da bulunan Babil harabelerini, heykellerini yok etmek kırmak da böyledir. Gerçi bu konuda bu tarihî kalıntıları çeşitli dünyalara satarak çok büyük paralar kazandığı haberleri de dillerde dolaşmaktadır. Bu da kendi içinde bir çelişkidir.

Cehalet kendini ilim zannedince insanlar da güya sevap kazanmak için bu tarihî eserleri gidip yok etmeye çalıştılar. Kabirleri tahrip etmek de aynıdır. Bütün bunları daha önceden bazı Müslümanların içine düştüğü yanlışlıkların devamı olarak görüyorum.

DAİŞ ve benzeri hareketlerin özellikle Avrupa ve Batı ülkelerinin güvenliğini bozmak için birtakım terör eylemleri düzenlediklerini görüyoruz? Bunları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu konuda gerek Müslümanların gerek Müslüman olmayanların, herkesin üzerinde durması gereken en önemli husus; insanlığa hayat veren bir dinin katliamlar üzerinden itibarsızlaştırılmak istenmesidir. Elbette bu yaşanan katliamları dinin ve inancın onaylaması mümkün değildir. Ancak bunun üzerinden İslam'ın, Kur'an'ın, Hz. Peygamber'in (s.a.s.) itham altında bırakılması ve bütün Müslümanların bu konuda suçlu konuma düşürülmesi üzerinde durulması gereken en önemli konudur. Çünkü İslamofobi endüstrisini üretenler yeni ikinci aşamaya geçmek istiyorlar. O da İslamofobi, bir fobi olmaktan çıksın isteniyor. Nefret ve düşmanlığa, hatta o nefret ve düşmanlığın karşılıklı saldırılara dönüşmesi isteniyor. Dolayısıyla terör şebekelerinin bu emellerine hizmet etmemek için hangi dinden, inançtan, bölgeden olursa olsun bütün insanların daha dikkatli olmaları ve bu tür katliamlar üzerinden birbirlerini, birbirlerinin tarihini, kültürünü suçlamaya kalkışmamaları gerekiyor. Bugün tarihte olduğu gibi İslam ve Batı dünyası, İslam ve Hıristiyan dünyası diye birbirinden tamamen ayrı iki dünya yok. Hıristiyan dünyası dediğimiz dünya kadim zamanlardaki Hıristiyan dünya değildir. İslam dünyası da doğduğu dünyada, Ortadoğu'dan, Hicaz'dan, Şam ve Irak'tan ibaret değildir. Farklı dinler ve inançlar bugün küreselleşme dalgalarından sonra tarihte hiç olmadığı kadar iç içe geçmiştir. Artık her ülkede her dinden her ırktan her coğrafyadan her insan her yerde var. Bütün dünyanın bilim adamlarının, akil insanların, bir ahlak ve hukuk içerisinde birlikte yaşama konusunda kafa yormaları gerekiyor. Her dilden, kültürden insanları bir ahlak ve hukuk temelinde birlikte barış içerisinde nasıl yaşatabiliriz?

DAİŞ ve benzeri yapılar Avrupa'nın güvenliğini bozmak için birtakım terör eylemlerine girişmektedirler. Nitekim Fransa'ya yaptıkları menfur terör saldırı neticesinde yaptıkları açıklamalarda Fransa'ya, "Biz öyle işler yapacağız ki siz kendi ülkenizde özgürce sokağa çıkamayacaksınız." dediler. Böyle bir tehdit aslında Avrupa'da, Batı'da ve dünyanın her tarafından yaşayan bütün Müslümanların güvenliğini yok ediyor. Bu sadece gayrimüslimlerin değil Müslümanların da güvenliğini tehdit ediyor ve yok ediyor. Artık dünyanın her yerinde Müslüman azınlıklar var. Bu azınlıkların her biri aynı zamanda kendi ülkelerinde gergin ve tedirgin bekleyiş içerisinde kendi komşuları tarafından eziyet edildiklerinin farkında değildirlere.

Kaynak: <http://www.hakimiyet.com/gundem/bunlarin-yaptiklari-savas-degil-terordur-vahsettir-h1176819.html> Erişim: 30.01.2016